

PAROUSIE MAGAZINE

JAARGANG 5 | NUMMER 9 | DECEMBER 2022

Verandering

Stichting
Parousie

AFSCHEID | NIEUWE GEZICHTEN
SAMENWERKEN | WISSELINGEN
OVERDENKING | VERANDERINGEN IN DE TUINEN

COLOFON

Het Parousie Magazine is een gratis uitgave van Stichting Parousie en verschijnt tweemaal per jaar.

UITGEVER
Werk & Training

VORMGEVING EN DRUKWERK
Printservice Kopietje

REDACTIE
Bert Houwen - hoofdredacteur
Margreet Doorn - redactie
Gerna Driesse – ontwerper + redactie
Vyrena de Heus - ontwerper
Beppie van de Beek - Pellegrom – tekstschrijver
Pim van de Beek – fotografie

CONTACT
Stichting Parousie
Vlieterweg 17
3925 GA Scherpenzeel
Tel.: 033-3031471
www.parousie.nl

Vragen over de inhoud of reacties, of wilt u een adreswijziging doorgeven, dan kan dat via redactie@parousie.nl.

Wilt u het Parousie Magazine niet meer ontvangen, stuur dan een mail naar redactie@parousie.nl.

STEUN HET WERK VAN ONZE STICHTING

BANKREKENINGNUMMER:
NL68 RABO 0322 0235 05

Stichting Vrienden van Parousie
Voorzitter: Gijs van der Laan
Penningmeester: Berrie Steenbeek
Secretaris: Bert van de Kleut

14

Nieuw gezicht
Bestuurder Bert:
"Mijn eerste we-
ken voelden als
een warm bad"

16

Afscheid van
Gijs vertrekkend
voorzitter van de
Stichting Vrienden
van Parousie

20

**Nieuwe
samenwerking**
Buurman Pieter
over de samen-
werking met
Stichting Parou-
sie

Verandering

4

**Veranderingen
binnen
Stichting
Parousie**

6

Verandering bij...
Vyrena veran-
derde van baan
en werkt nu bij
Parousie

8

Aandacht voor
"Mooie combi
van cultuurhisto-
rie en biologisch
tuinieren".

10

Tanny nam als
bestuurder
afscheid van
Stichting
Parousie

EN VERDER...

5

Verandering
Meditatie van ds. J. Beens

13

Bedankt!
Een dankwoord van Tanny Gunter
voor een onvergetelijk afscheid

18

Vragen aan...
Bart de Vries over zijn verhuizing
naar Amersfoort

19

Door de ogen van
Hans vertelt over zijn vader
die met pensioen is

19

**AAG loopt een
dagje mee**

20

Afscheid van...
Hermieke de Bruin stopt na 5 jaar als
klachtenfunctionaris

**Stichting
Parousie**

Parousie is een christelijke organisatie die 24-uurs zorg en begeleiding biedt aan cliënten met een psychiatrische diagnose en een Wmo-indicatie. Daarnaast biedt Werk & Training een programma van activiteiten die cliënten helpen bij het ontwikkelen van vaardigheden in het wonen, werken en in de sociale omgeving.

Veranderingen binnen Stichting Parousie

“Veranderingen maken deel uit van ieders leven. Veranderingen kunnen onzekerheden met zich meebrengen, maar kunnen ook nieuwe kansen bieden.

TANNY GUNTER

In deze uitgave van het Parousie Magazine met het Thema ‘Verandering’ zijn een aantal komende en gaande collega’s aan het woord. Hierbij worden veranderingen in een manier van werken voor het voetlicht gebracht.

Parousie staat open voor innovatie, verandering, transitie. Dit biedt een unieke samenwerking tussen buurman Pieter en collega Henry (begeleider bij Werk en Training), waarbij de bewoners en deelnemers kansen krijgen om vanuit hún mogelijkheden te groeien naar een, voor hen, op maat passende zelfstandigheid. Dankzij een baanswitch ervaart collega Vyrena dat ze opmerkzamer en positiever door het leven gaat. Hermieke vertrekt na 5 jaar als klachtenfunctionaris. Zij benoemt dat wisseling in deze functie belangrijk is. Tijdig afstand nemen om met open houding een klacht te blijven zien als een reflectiemoment. Verandering na en vanwege pensionering; de voorzitter van St. Vrienden van Parousie vond het zijn dure plicht om na zijn pensionering zijn geschenken talenten in te zetten voor de bewoners van Parousie. Nu is voor hem ook de tijd gekomen om afscheid te nemen van Parousie. Lees zijn mooiste herinnering aan zijn vrijwilligerswerk bij Parousie in dit Magazine.

Dan een persoonlijk woord van mijzelf. Na 6,5 jaar vertrek ik als bestuurder vanwege het bereiken van mijn pensioengerechtigde leeftijd. In het interview leest u hoe ik deze tijd heb mogen ervaren, evenals in mijn dankwoord elders in dit Magazine. Ik heet Bert Houwen van harte

**“NA 6,5 JAAR VERTREK IK
ALS BESTUURDER VANWEGE
HET BEREIKEN VAN MIJN
PENSIOENGERECHTIGDE LEEFTIJD.”**

welkom; sinds november bestuurder bij Stichting Parousie. Wie Bert is, kunt u ook lezen in dit Magazine. De inleiding voor dit Magazine is mijn laatste Parousie-activiteit. Ik draag bij deze ook het hoofdredacteurschap aan Bert over. Veel veranderingen bij Stichting Parousie. Ik sluit af met een verwijzing naar de meditatie van Ds. J. Beens. *Maleachi 3:6a: God verandert niet.* Ik wens ieder toe Rust te vinden in Hem, *‘want Ik, de Heere worde niet veranderd.’*

Tanny Gunter

VERANDERING

**Want Ik de HEERE worde
niet veranderd.**

Maleachi 3:6a

Maleachi is het laatste bijbelboek van het Oude Testament. Er komt een verandering. Er breekt een verandertijd aan van het Oude naar het Nieuwe Testament. Wat waren er al veel profetieën geweest over de komst van de Messias. Dat was al begonnen direct na de zondeval, omdat de Heere beloofd had dat uit het vrouwenzaad het Zaad zou geboren worden. Eeuwen, vele eeuwen duurde het. De aartsvaders, de profeten, grote en kleine, hadden gesproken van de komst van de Messias. Zou het wel écht gebeuren?

DS. J. BEENS

Beeld: Eigen collectie

Er was toch in de tijd van de profeet Maleachi zoveel aan de hand onder de mensen, heel veel onrecht ook. Een profeet die iets eerder leefde dan Maleachi, nl. Haggai, had gesproken over de heerlijkheid van de tempel, die weer opnieuw gebouwd was, er zou vrede komen. Verandering dus. Maar het leek niet te komen. U denkt vast in deze tijd ook wel aan allerlei ellende die er is op de wereld, oorlogen en overstromingen, enz. Persoonlijk allerlei moeite en zorg, hoe moet het toch? Dan spreekt Maleachi van een wegbereider in dit hoofdstuk, hij noemt hem een engel. En dan – daarna – zal snel de Messias tot Zijn tempel, tot Zijn gemeente, komen. In Johannes 2:21 zegt Jezus dat Hijzelf als het ware die tempel is. Hij zal gaan wonen in de harten van Zijn volk. Heel veel dingen veranderen, ook bij Parousie. Niets blijft hetzelfde. De bijbel zegt dat alles op de aarde steeds verandert; niets kan hier zijn stand behouden. Ook de tijd van de belofte van de Messias zou veranderen in de komst van de Messias. Johannes de Doper, die deze wegbereider is, zal spreken van de komst van Hem. Hij wijst Hem aan: Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt.

Er moet in ons leven plaats komen voor het Lam van God, voor de Heere Jezus Christus. Dat is een grote verandering. Beter gezegd: een vernieuwing. Hoe kan die verandering er komen? Dat kan omdat de HEERE, de God van het genadeverbond, gezegd heeft dat Hij niet verandert. Wat de HEERE gezegd, beloofd, heeft, dat zal gebeuren. Wat uit Zijn lippen ging, blijft vast, en onverbroken. Hij heeft Zijn Zoon beloofd. En deze Zoon wilde Zelf ook komen. Nog! In harten van zondige mensen. Is uw hart al veranderd, vernieuwd? Voor die verandering moet je bij de HEERE zijn.

**HIJ WIJST HEM AAN:
ZIE, HET LAM GODS,
DAT DE ZONDEN DER
WERELD WEGNEEMT.**

“Door deze baanswitch ga ik weer opmerkzamer en positiever door het leven”

Vyrena de Heus veranderde van baan en werkt nu bij Parousie

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom | Beeld Prive

ze vertrok, ging er een ander persoon de deur uit. Dus toen ik nadacht over een volgende stap, was me wel duidelijk dat ik graag iets zou willen doen waarin dat begeleiden weer terugkwam.” Voor de zomer trekt daarom een vacature voor een begeleider bij Kopietje haar aandacht. Vyrena solliciteert en wordt aangenomen. In september komt ze in dienst en op het moment van spreken, zitten de eerste weken erop. Lachend: “Ja, natuurlijk was het wel even wennen. Ik heb de eerste week veel meegelopen om te zien waar iedereen druk

“EEN VERANDERING MAAKT JE SOMS ONZEKER, MAAR DAT IS OKÉ. DAT HOORT ERBIJ. IK HEB GELEERD DAT JE DAARDOOR VAAK WEER IETS MOOIERS TERUGKRIJGT.”

mee is. Ik leerde de dynamiek onderling kennen en ieders rol bij Kopietje. Wat me gelijk opviel? De positiviteit onderling, de humor. Ook geniet ik van de diversiteit. In de print- en drukservice werken jongeren en ouderen door elkaar. Dat is altijd een goede mix, mensen met bagage en mensen die nog veel willen leren: dat versterkt elkaar alleen maar. En weet je wat me ook opviel? Dat de medewerkers van Kopietje zichzelf zo veel knaps hebben aangeleerd! Ik heb zelf 3,5 jaar op school gezeten om te kunnen werken met specifieke vormgeefprogramma's. Zij hebben dat niet, maar ze hebben me positief verrast met wat ze allemaal zichzelf eigen hebben gemaakt.”

Twaalf jaar lang werkte Vyrena de Heus als grafisch vormgever aan het ontwerpen van allerhande luxe wenskaarten. Werk dat ze mooi vond, maar na een tijd miste ze de maatschappelijke relevantie. Jarenlang begeleidde ze echter ook stagiaires en daar kon ze 'haar ei wel in kwijt'. Ze zocht daarom een nieuwe baan en sprong 'in het diepe'. Inmiddels werkt ze als begeleider bij de print- en drukservice Kopietje en combineert ze het grafische vak met het begeleiden van medewerkers. “Een verandering maakt je soms onzeker, maar dat is oké. Dat hoort erbij. Ik heb geleerd dat je daardoor vaak weer iets mooiers terugkrijgt.”

Ruim twaalf jaar lang genoot Vyrena de Heus (33) van haar werk als grafisch vormgever voor een ontwerpstudio. “Dat was mooi werk, het was mijn eerste baan en ik leerde er veel. Vooral vond ik het leuk als er stagiaires kwamen. We hadden een klein team en ik begeleidde hen daarom meestal. Ik vond het zó mooi om hen te zien groeien, zowel persoonlijk als in hun werk! Dan zag je bijvoorbeeld een meid binnenkomen van een jaar of 16, onzeker, zoekend. Maar tegen de tijd dat

Maatschappelijk betrokken

Na een korte inwerkperiode gaat Vyrena aan de slag. Een hele verandering is het wel, erkent ze. “M'n hoofd zat na die eerste weken wel vol. Maar het daagt me ook uit. Je leert weer nieuwe dingen, daar groei je zelf ook van. Ik heb ook al weer wat grafische dingen opgepakt – een advies uitbrengen over een cover, een wenskaart ontworpen, een flyer klaarmaken et cetera. Maar het samen optrekken met medewerkers van Kopietje vraagt de meeste tijd en aandacht. Ik vind het een mooie puzzel om er voor te zorgen dat we elke dag de taken zo goed mogelijk verdelen over de medewerkers.” Vyrena is blij met de overstap, vertelt ze. “Ik vind het heerlijk om meer onder de mensen te zijn. Zowel met onze medewerkers als met de klanten van Kopietje. Deze week kwam er bijvoorbeeld nog iemand binnen: ‘Hé, wat leuk. Ik wist niet dat jullie hier zaten. Wat doen jullie precies?’ Die verbinding met de maatschappij, het dorp in dit geval, vind ik heel mooi. En ook dus de ad-hoc projecten die daar soms uit rollen. In mijn vorige werk was dat echt niet zo. Daar werkte ik vaak langere tijden aan één project, waardoor je op den duur weleens het zicht kwijtraakte op wat je nu precies deed. Daar is hier,” ze glimlacht even, “geen sprake van. Er is elke dag weer genoeg te doen en te schakelen.”

Persoonlijk

Op persoonlijk vlak leert Vyrena ook van deze baanswitch. “Het wordt toch, hoe langer je ergens zit, steeds spannender om van baan te veranderen. Je weet op den duur wat je hebt en wat je kunt verwachten. Toch zocht ik naar meer.

Achteraf gezien, ben ik blij dat ik de stap heb durven maken. Voor mij voelt het heel goed dat ik – met mijn rugzakje vol werkervaring – in een organisatie als Parousie aan de slag kon. En het mooie is: ik begeleid niet alleen medewerkers, ik leer op persoonlijk vlak ook heel veel van hen. Ik zie hoe zij op een bepaalde manier nadenken, waar ik weer van kan leren. Of ik zie hoe iemand, in alle rust – zonder zich te laten opjagen –, zich focust op een taak. Dat zijn dingen die ik, 's avonds, meeneem naar huis.” Ze denkt na, licht dan toe: “Ik leer op situaties reageren die ik nooit eerder meemaakte. En mijn reacties daarop spiegel ik nu ook weer naar bijvoorbeeld een situatie waarin ik met m'n kinderen thuis iets doe. Ja, ik kan wel zeggen: deze baanswitch heeft me opmerkzamer gemaakt op de dingen in het leven. Positiever ook. Ik heb meer oog gekregen voor de dingen die ik misschien eerder niet zag. En ik zie ook de impact van wat een kleine handeling voor effect kan hebben op iemand. Een glimlach naar iemand die voorbij rijdt in een scootmobiel bijvoorbeeld. Hoe

moeilijk is dat nu? En je doet er iemand waarschijnlijk een groot plezier mee.” Vyrena denkt even na. Dan: “Dat is ook wat ik anderen, die te maken hebben met een verandering, mee zou willen geven. Een verandering kan je onzeker of bang maken, en dat mag ook. Die gevoelens mogen er zijn. Geef het maar de tijd. Maar geloof ook maar dat het meestal wel goed komt. Je mag erop vertrouwen dat je die verandering aankunt. Je krijgt er vaak de kracht voor – wellicht ook vanuit je geloof – om met die verandering om te gaan. En in mijn geval is dat ook gebleken. Ik ben oprecht blij dat ik de uitdaging aan ben gegaan. En ik heb er zéker geen spijt van!”

“IK VIND HET HEERLIJK OM MEER ONDER DE MENSEN TE ZIJN. ZOWEL MET ONZE MEDEWERKERS ALS MET DE KLANTEN VAN KOPIETJE.”

Kopietje

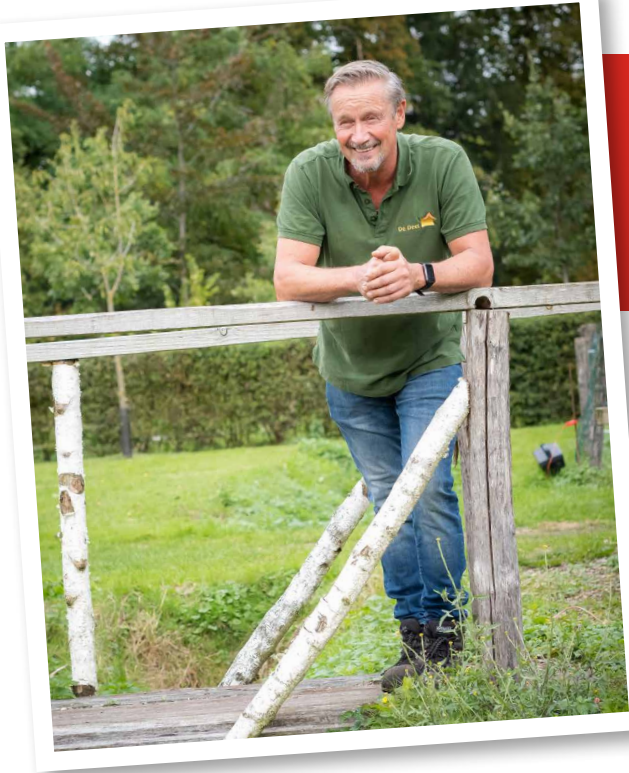
Vyrena is werkzaam bij de print- en drukservice van Kopietje; een afdeling van stichting Parousie. Kerkbladen, nieuwsbrieven, (kerst)kaarten, posters, flyers en visitekaartjes; je kunt van alles drukken bij Kopietje. Ook groeit het aantal vormgevingsopdrachten, zoals advertenties, logo's, magazines, boekjes etc. Zie de foto met voorbeelden.

Professioneel werk leveren is heel belangrijk voor Kopietje, mede omdat er mensen werken met een psychische kwetsbaarheid. Wanneer je een serieuze bijdrage kunt leveren in een bedrijf, geeft dit extra voldoening in het werk. Helemaal als je het terug ziet komen op straat middels een flyer, tijdens een kerkdienst als liturgie of als advertentie in de krant; dat maakt het mede de moeite waard. Het is dan ook meer dan alleen een print- en drukservice. Het biedt medewerkers de ruimte om te groeien binnen hun mogelijkheden.

Draag uw drukwerk een warm hart toe en besteed het uit aan Kopietje. Wij zullen er met zorg naar omzien!

“Het wordt een mooie combi van cultuurhistorie en biologisch tuinieren”

Henry van Driel, begeleider
Werk&Training, over de verandering in
de tuinen van Parousie

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Pim van de Beek

dus ga ik straks meer ‘naar buiten’ om zijn werk te kunnen opvangen.” Wat dat precies inhoudt, is nog wat onduidelijk, want niet alleen Jaaps functie, maar ook de tuinen zelf zijn aan verandering onderhevig. “We zitten nu eigenlijk in een tussenfase,” legt Henry uit. “We hebben deze tuinen tien jaar geleden aangelegd als werkproject voor bewoners. De oogst aten we voornamelijk zelf op, omdat er toen nog centraal voor de groepen werd gekookt. Wat we overhielden, werd dan verkocht. Zodoende ontstond het winkeltje. Inmiddels is dat dus uitgegroeid tot een goedlopende landwinkel en verkopen we alles van ons land in de winkel. Bewoners koken nu namelijk zelf en zijn dus zelf verantwoordelijk voor de inkoop van levensmiddelen.”

“... INMIDDELS IS DAT DUS
UITGEGROEID TOT EEN
GOEDLOPENDE LANDWINKEL
EN VERKOPEN WE ALLES VAN ONS
LAND IN DE WINKEL.”

Tuinieren of programmeren

De grond waarop Parousie de groenten verbouwt, is echter niet ‘van Parousie’. Henry glimlacht: “Het is wat ingewikkeld, maar het komt erop neer dat de grond die wij gebruikten voor onze tuinen, weer eigendom is van Meta Daniëls. En zij heeft de Stichting Overtuin opgericht, waarmee ze als doel heeft om de tuinen van het kasteel weer te herstellen en in te richten als vanouds. Eigenlijk dus een stuk cultuurhistorie tot leven wekken.” Concreet betekent dat, dat er een stuk oude tuinmuur wordt hersteld en er bijvoorbeeld weer

In De Deel, de winkel van Parousie, is het een gestaag af en aan lopen. Een dame met fietstassen vol groenten rijdt tevreden het erf af. Henry van Driel (63), begeleider Werk&Training, schuift aan tafel, de aarde nog onder zijn schoenen. Hij kwam net de tuin uit, waar nu de laatste oogst nog verwerkt wordt. Over een tijdje wordt het echter allemaal anders, want de tuinen van Stichting Parousie gaan op de schop. Henry: “Het is hard aanpotten om alle gewassen op tijd te oogsten. Als straks mijn collega Jaap met pensioen gaat, hoop ik zelf meer tijd buiten door te brengen. We moeten de winkel toch vol krijgen, hè?”

“Ze komen zelfs uit Barneveld en Veenendaal!” vertelt Henry van Driel, begeleider Werk&Traning. De klanten van De Deel, het winkeltje van Parousie, willen er namelijk best een eindje voor rijden om de onbespoten groenten te kopen die verbouwd worden achter het woongedeelte. “Toen we startten met landwinkel De Deel kwamen er vooral mensen uit het dorp. Zo af en toe liep er eens iemand binnen. Inmiddels zijn we tien jaar verder en komen ze overal vandaan en is er overdag genoeg aanloop. We zijn daarom ook flink meer gaan verbouwen, om aan die vraag te kunnen voldoen.” En dat is hard aanpotten. “Mijn collega Jaap werkt vrijwel fulltime in de tuin. Hij gaat echter begin december met pensioen,

een druivenkas tegen de muur komt. In het weiland naast Parousie verbouwt boer Pieter, van Tuinderij ‘t Struykgewas, zijn biologische groenten. Dat wordt op termijn meer en meer uitgebreid. “Een productietuin noemden ze dat vroeger,” weet Henry. “Die hadden kasteel eigenaren vaak.

Met zo’n productietuin voedden ze hun eigen familieleden en het personeel.” Een deel van deze plannen komt dus ook op de grond waar nú nog de tuinen liggen waar Parousies landwinkelproducten groeien. Hoe gaat dat er dan straks uit zien? Henry: “Het ligt nog niet helemaal vast hoe dat eruit gaat zien, maar feit is wel dat deze transitie ook mogelijkheden biedt. Want enerzijds krimpt ‘onze grond’ in, maar anderzijds hebben we daardoor ook meer mogelijkheden om kritisch naar onze werkprocessen te kijken. De grootte van de tuin die we nu moeten bijhouden, is namelijk enorm. Het is heel fijn dat de winkel goed gevuld ligt, maar het is best een klus om alles op tijd gezaaid en geoogst te krijgen. Je moet ook de tijdsontwikkeling zien, hè? Toen we deze tuinen begonnen, wilden veel bewoners wel in de tuin meewerken. Nu zit het merendeel niet te wachten op buiten werken. We bieden met onze Werk&Training-tak ook veel meer andere mogelijkheden aan. Ik weet bijvoorbeeld jongens die ik hier heel goed zou kunnen gebruiken, maar die zelf vragen of ze mogen leren programmeren of foto’s bewerken. Het werken achter de computer is meer standaard geworden en je merkt dat cliënten daar veel meer in willen groeien en bijdragen.”

Samenwerken

Eén van de mogelijkheden, is het zoeken naar partners in de omgeving. Henry: “We werken al een beetje samen met

onze buurman aan de andere kant. Omdat we in de toekomst zelf minder kunnen gaan verbouwen, kunnen we misschien aansluiten bij zijn oogst. Pieter kweekt op een biologische manier groenten en heeft daar een mooie visie op. Dat is voor ons ook inspirerend. We gaan onderzoeken hoe we samen

“HET LIGT NOG NIET HELEMAAL
VAST HOE DAT ERUIT GAAT ZIEN,
MAAR FEIT IS WEL DAT DEZE
TRANSITIE OOK MOGELIJK-
HEDEN BIEDT...”

een mooie combi kunnen maken. Zelf groente telen op het deel van onze grond dat nog overblijft én wellicht een deel van zijn oogst verkopen in onze winkel. We zijn nu trouwens ook al een afhaalpunt voor de groentepakketten die hij in samenwerking met de Elzenkamp online verkoopt. Op woensdag kunnen hun klanten die in onze winkel ophalen. Dat is een win-

winsituatie, want als ze dan toch in de winkel zijn, nemen ze nog eens een flesje sap mee bijvoorbeeld. Zo houden we, hetzij op een andere manier, de winkel zeker wel gevuld.” Voor nu eerst maar eens stap voor stap kijken hoe het allemaal loopt, benadrukt Henry. “Het heeft allemaal gelukkig geen haast, de stichting Overtuin is nog bezig met de vergunningen en dat biedt ons de kans om in die tijd na te denken over onze toekomst. Ik hoop zelf over vier jaar met pensioen te gaan, dus ik zal zeker niet alles meer meemaken,” lacht hij, “maar ik heb er alle vertrouwen in dat het weer nieuwe mogelijkheden biedt. Misschien komen er in die tijd bewoners – of vrijwilligers: altijd welkom! – die wel graag mee willen werken op het land. Die zouden dan wellicht bij Pieter aan de slag kunnen. En tot die tijd?” Henry veegt een kladpapiertje glad. “Tot die tijd gaan we gewoon aan de slag. Er is nog genoeg te doen. De winterpenen zijn al flink gegroeid, dus die kunnen de winkel in!”

“Ik ben toegegroeid naar het afscheid nemen van Parousie, maar het voelt wel heel dubbel”

Tanny Gunter nam als bestuurder afscheid van Stichting Parousie

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Pim van de Beek

Op het moment van schrijven staat de “pensioengerechtigde leeftijd”, zoals Tanny Gunter (nu nog 66) het lachend noemt, voor de deur. En daarmee komt er een punt achter de periode van Tanny's arbeidzame leven. De laatste 6,5 jaar bij Parousie, maar altijd al in de zorg. Ze had, vindt ze zelf, nog niet hoeven stoppen – want energie genoeg. “Maar na 50 jaar is het goed geweest. Je moet ook een keer afscheid nemen, anderen een kans bieden. En ik kijk ernaar uit om terug te gaan naar Zeeland, waar mijn roots liggen. Of ik daar nog wat ga doen? Ik ga het wel zien. Eerst maar eens settelen. Zoals het in Gods raad besloten is, zo zal het gaan. Dat is al die jaren al zo gegaan.”

Haar bureau oogt al leger, op het moment van het interview is Tanny's laatste werkweek in zicht. Als bestuurder stond ze 6,5 jaar aan het roer van Stichting Parousie. Het is een mooi moment, vindt ze, om te vertrekken. “Parousie staat er goed voor, je merkt dat medewerkers en bewoners trots zijn op de organisatie. Zeker als je ziet waar we vandaan komen, stemt dat dankbaar. Natuurlijk zijn we allemaal mensen met gebreken, en zullen er zeker de achterliggende jaren dingen niet goed zijn gegaan, maar het is fijn om te merken dat er stabiliteit is. Dat mensen zich goed voelen binnen de organisatie.” Haar vertrek bij Parousie betekent niet alleen het verlaten van een organisatie, ook een stap van de arbeidsmarkt af. Een gróte stap? Tanny knikt. “Ja, maar ook weer niet. Toen ik hier begon, jaren terug, vanuit mijn eigen praktijk, wist ik dat ik begon aan de laatste periode in mijn arbeidzame leven. En toen vorig jaar de stap gezet is om te zoeken naar een vervanger, begon het loslaatproces heel concreet. Dus in die zin ben ik ernaar toe gegroeid. Maar het neemt niet weg dat het natuurlijk heel dubbel is.” Ze slaat haar agenda op: “Kijk, hier, dit is mijn laatste werkdag. Klaasje – met wie ik het kantoor deelde – is die dag er niet, Margreet

wel. Tjah, en dan, hè,” de bladzijde wordt omgeslagen, “dan is die week erop de dinsdag vast even een gekke dag.” Er staat een kruis doorheen. Maar om dat gat te vullen, heeft ze al plannen uitgerold. “De dag na mijn laatste werkdag heb ik een dagje weg gepland met een vriendin. En de dag daarna komt er een nichtje uit Zeeland, met haar kinderen. Genoeg afleiding, hoor!” Een klaterende lach weerkaatst in het kantoor. Dan blijft 't even stil. “Ik denk dat ik die eerste week vooral weleens zal denken: ‘Oh, zullen ze dáár wel aan denken?’ Maar ik ben ervan overtuigd dat Bert Houwen, de nieuwe bestuurder, alles al snel weer op zijn manier eigen maakt.” Ze kan dus met ‘een gerust hart’ naar Zeeland. Maar eerst: ontspullen.

Zusterkapje

Tanny licht toe: “Ik heb dózen vol met ordners achter de schotten staan. Die typeren mijn arbeidzame leven. Er staan mappen in met informatie van studies die ik altijd – naast mijn werk – volgde. Mappen van stichtingen waarvoor ik gewerkt heb. Die ben ik nu, elke keer een beetje, aan het uitzoeken. Ik kan niet alles meenemen naar 't Zeeuwse. En 't is gelijk een beetje afscheid nemen, van een periode in mijn leven die toch een grote rol heeft gespeeld. Ik was zestien, hè, toen ik begon. In de Z-verpleging (zwakzinnigenzorg).” In die jaren veranderde er veel. Tanny: “Als je terugkijkt, ben ik altijd met de stroom meegegaan. Veranderingen horen erbij. Ik weet nog dat ik daar bijvoorbeeld een kapje droeg. Op een gegeven moment mocht dat af. Wat een verademing was dat! Achteraf zie je pas dat het iets was, wat daarna nooit meer terugkwam. Een kentering. Je kent zusters met kapjes nu

**“DAN IS DIE WEEK
EROP DE DINSDAG
FAST EVEN EEN
GEKKE DAG...”**

alleen nog maar van plaatjes.” Ze vat samen: “Wat ik dus wil zeggen, is dat je vaak onderdeel bent van een veranderende wereld en dat je daar vaak – zonder dat je het bewust merkt – in meebeweegt.” Maar niet altijd, haast ze zich te zeggen. “Sommige veranderingen zijn moeilijk. Of brengen iets waar je niet op hoopte. En zeker als je dan in een kwetsbare situatie zit, brengt dat angst met zich mee. Ik heb dat hier,

**“SOMMIGE VERANDERINGEN ZIJN
MOEILIK. OF BRENGEN IETS WAAR JE
NIET OP HOOPT...”**

bij Parousie, ook gezien.” Ze denkt even na: “Misschien is dat ook waarom mensen met psychische en psychiatrische problematiek me zo na aan het hart liggen. Ze zijn kwetsbaar, kunnen snel ontregeld raken en hebben op een bepaald moment in hun leven soms niet de kracht of mogelijkheden om daarmee om te gaan. Maar als je dan juist hén weer een anker kunt geven en hen kunt laten groeien, binnen hun mogelijkheden” – ze wijst naar het waterflesje met de slogan van Parousie erop – “is dat extra bijzonder en waardevol.

Tanny neemt een cadeau in ontvangst van bewoonster Gerrita

We hebben als mens allemaal mogelijkheden. God heeft ons allemaal als gelijkwaardige mensen geschapen. Maar we zijn er ook om anderen te helpen als dat nodig is. Dat vind ik ook zo mooi aan Parousie, ook niet-christelijke mensen zijn hier welkom en ook hen mogen we hier laten zien dat we allemaal talenten hebben gekregen. We zijn voor God allemaal gelijkwaardig. En als het goed is, zien en voelen bewoners dat ook in gedrag en omgang.”

Als oud-bestuurder is Tanny ook best een beetje trots op Parousie, erkent ze. “Ik noem Parousie weleens ‘Madurodam’. Een organisatie die groot is in het klein. In tegenstelling tot grote GGZ-instellingen is Parousie heel wendbaar en flexibel. Natuurlijk zaten er ook nadelen aan, want je moest wel alle kennis in huis hebben. Maar als je dat niet hebt, vanwege je omvang, kun je dat ook elders inkopen. Zoals we dat doen met bijvoorbeeld onze financiële administratie. Maar door die geringe omvang konden we ook snel veel mooie veranderingen doorvoeren. Ik denk dat menig bestuurder van collega-instellingen daar weleens heimelijk naar heeft gekeken met misschien wel ietwat van jaloezie. Ja, dat is echt het mooie van Parousie.”

Tips van Tanny bij omgaan met veranderingen:

- “Veranderingen kunnen veel impact hebben, zeker als je in een kwetsbare situatie zit of – vanuit nare ervaringen – in paniek schiet. Het is dan belangrijk om mensen (begeleiders) of vertrouwde mensen om je heen in vertrouwen te nemen en je verhaal te vertellen. Anderen kunnen je helpen om de situatie te relativeren. Ieder mens heeft iemand om zich heen nodig die dit kan doen voor je. Soms schromen we om met anderen te delen waarover we tobben. Ik heb zelf, door de jaren heen, moeten leren dat hulp vragen geen zwaktebod is. Het helpt je om van een afstand naar een gebeuren te kijken. Zodat je, nadat je je paniek, angst, boosheid of verdriet hebt gedeeld, soms weer verder kunt.”

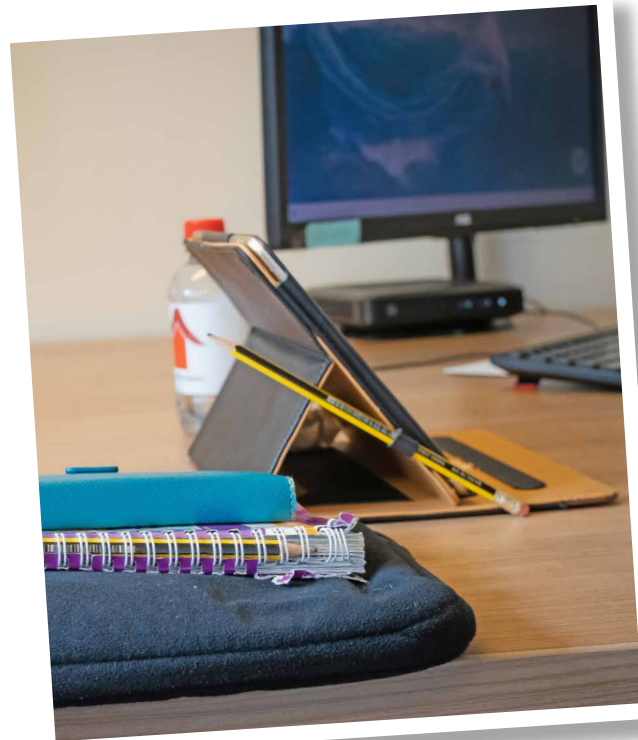
• “Blijf dicht bij jezelf. Intuïtief weet je vaak zelf wel wat goed voor jou of je omgeving is. Handel dus vanuit je gevoel, dat klopt vaak.”

• “Tot slot: bij alle veranderingen en onrust, helpt het mij om te realiseren: God verandert niet. Dat is een rustpunt. Wat je ook doet, Hij staat er boven. Nu ook: de wereld vol onrust, oorlogen en politieke situaties: Hij weet ervan. Hij is onveranderlijk. Dat wens ik iedereen ten diepste ook toe: dat je rust mag vinden in God. Augustinus zegt het zo: ‘Onrustig is ons hart, tot het rust vindt in God’. Dat is het belangrijkste.”

**“GOD VERANDERT NIET.
DAT IS EEN RUSTPUNT.
WAT JE OOK DOET,
HIJ STAAT ER BOVEN.”**

Jezelf meenemen

Ontspullen dus, verhuizen, de arbeidsmarkt verlaten. Genoeg veranderingen. Wat doet dat met haar? Nadenkend: “Genoeg. Maar ik kijk er ook naar uit. Dat ik de ruimte heb om naar vrienden in Afrika te reizen. Niet twee weken, maar als ik wil ook langer. En ik kijk ook uit naar de nabijheid van familie in Zeeland. Voorheen ging ik erheen met m’n koffers en dan moest ik altijd weer terug. De makelaar daar – ik ken hem nog van vroeger – zoekt een geschikt plekje en dan hoop ik dat ik daar,” ze kijkt lachend naar buiten,” zo, hup, op m’n fiets stap en naar een nichtje kan fietsen. Even op de koffie. Of ik stap op m’n fiets en rijd naar de pluktuin van m’n nicht Mattie, om haar even te helpen. En natuurlijk de achterlichtjes en neefjes, daar

verheug ik me ook op. Die kwamen altijd bij me logeren en zaten erover in dat dat nu niet meer kon. Maar natuurlijk kan dat nog wel: alleen ik zit dan dichterbij!” In gedachten is ze er al. Maar eerst de laatste werkdagen nog. “En dat verhuizen natuurlijk! Pfft...” Een daverende lach. “Dat stukje mag wel

**...EN IK KIJK OOK UIT NAAR DE
NABIJHEID VAN FAMILIE IN ZEELAND.
VOORHEEN GING IK ERHEEN MET M’N
KOFFERS EN DAN MOEST IK ALTIJD
WEER TERUG...**

overgeslagen worden, hoor. Wát een hoop werk!” Dan, serieus: “Weet je wat een cliënt, ooit, lang geleden tegen me zei? Ik werkte in een instelling waar een gedeelte afgebroken werd en een verhuizing aanstaande was. We zaten er allemaal over in hoe onze kwetsbare cliënten dat zouden oppakken. Maar één verraste me. Weet je wat hij zei? ‘Ik zet gewoon m’n stoel en een bed op een andere plek’. Dat was het. Niet meer en niet minder. Ik vond dat zó’n les! Je neemt jezelf altijd mee, hè? Dat heb ik wel geleerd. En wat dat betreft hecht ik ook niet aan spullen. Ik neem mezelf – en alle ervaringen mee. Naar Zeeland, straks. En dan ben ik een dankbaar mens. Ik heb zó veel mooie bagage mee te nemen! Zó veel waardevolle ontmoetingen met cliënten, bewoners, collega’s en lokale bestuurders. Daar heb ik veel van mogen leren.” Stilte. “Ja, ik heb echt veel gekregen om dankbaar voor te zijn.” Weer even stilte. Dan, even adequaat als altijd: “Het is trouwens twaalf uur. Zo lang duurde onze afspraak, toch? Zullen we afronden?”

BEDANKT!

Een dankwoord van Tanny Gunter

Vrijdag 4 november is een onvergetelijke dag geworden. Een dag vol verrassingen, vanaf de eerste bel om 7.30 uur: bakker Koot met een heerlijk verwenontbijt. De volgende bel, 9.30 uur: Henry in vol ornaat: jacquet, hoge hoed, handschoenen, een privéchauffeur met een glimmend vervoersmiddel, vlaggetjes en een schitterend boeket óp de Parousiebus.

Gelukkig waren Mattie en Arina, mijn Zeeuwse nichtjes, in de functie van hofdames ter ondersteuning bij me. Een geweldige ontvangst op Parousie: bewoners, collega’s. Over de rode loper naar de koffie met een bijzondere traktatie. Daarna een spel, een doe-activiteit binnen W&T, een uitgebreide dameslunch. En daarna op pad met de privéchauffeur naar de volgende locatie: restaurant ‘De Hof’ in Renswoude. Opnieuw een ontvangst door de RvT-leden, en daar mocht ik de genodigden ontmoeten voor de eerste receptie. Bewoners, deelnemers W&T, deelnemers Kwintes, familieleden, naastbetrokkenen, vrijwilligers. Veel mooie, persoonlijke woorden zijn gesproken. Fantastische cadeaus mocht ik ontvangen, waar goed over was nagedacht. Zoals een hondenvoerbak met een schattige ‘puppy’. Bijzonder geraakt ben ik door hun wens: ‘Moge Gods hand voor u zijn om u de weg te wijzen, achter u om u te beschermen, onder u om u op te vangen en boven u om u te zegenen.

Dan de tweede receptie met vele genodigden: collega’s, RvT, Cliëntenraad, Vrienden van Parousie, AAG-collega’s, Alfa-collega’s, medewerkers van Van de Kolk verzekeringen, van AENC, Kwintes-collega, de Nederlandse GGZ, vertegenwoordiging van de kerken, Landgoed Scherpenzeel. Zij waren allemaal persoonlijk aanwezig, wat ik zeer gewaardeerd heb. Van andere genodigden, o.a. collega’s van gemeente Ede en Scherpenzeel, Verstegen accountants, mocht ik een schriftelijke afscheidsgroet ontvangen. En

wat waren er veel bloemengroeten en persoonlijke cadeaus, zorgvuldig uitgezocht - van een kudde olifanten (echt Kunst) tot een veelheid aan bonnen, snoeperijen van zoet tot hartig en boeken.

Een speciale dankvermelding voor de Glossy. Een uniek geschenk: éénmalige uitgave, uitgever Parousie onder hoofdredactie van Margreet en Gerna en vormgeving Kopietje. Vanaf nu de trots in mijn boekenkast. Speciaal voor mij gemaakt, nu ik de pensioengerechtigde leeftijd heb mogen bereiken. Prachtige persoonlijk gekleurde verhalen, een palet aan herinneringen, foto’s en mooie wensen. Een gigantische klus, zeer waardevol. Iedereen bedankt voor zijn/haar bijdrage. Ik ga jullie missen.

Mijn familie, vriendinnen: de gehele dag was overweldigend. Een bijzonder woord van dank aan de afscheidscommissie. De gehele dag was Parousie zichtbaar, “groot in het klein”, met een zichtbaar motto: ‘Binnen je mogelijkheden groeien’. Allen dank dat ik met jullie 6,5 jaar mocht meegroeien! Parousie betekent toekomstverwachting. Wat de Toekomst brengt, is bekend bij de Heere God. Ik dank Hem dat Hij onze wegen zodanig heeft geleid dat wij met elkaar mochten samenwerken en wens jullie allen Zijn Zegen.

Tanny Gunter

“Mijn eerste weken bij Parousie voelden als een warm bad”

Bert Houwen, sinds november nieuwe bestuurder bij Stichting Parousie

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Pim van de Beek

In november nam Bert Houwen (63) de plek in van Tanny Gunter als bestuurder van Stichting Parousie. Voor Bert een bewuste stap. “Ik zocht naar een plek binnen een kleine organisatie, waar ik meer betrokken op de bewoners mijn werk kon doen, deze laatste jaren richting mijn pensioen.” Hij vond die plek in Scherpenzeel. Op ‘t moment van spreken, zitten de eerste weken erop: “Het voelt als een warm bad. Ik merk dat bewoners betrokken zijn en nieuwsgierig: ‘Wie is die Bert?’ Daar word ik blij van. Het tekent de verbinding die ik hier voel.”

Ooit begon Bert Houwen in de jeugdhulpverlening, daarna ging hij aan de slag in de volwassenhulp. Vanaf 1998 werkte hij in de ouderenzorg, later als directeur behandeldienst bij Charim en afgelopen november begon hij als bestuurder bij Stichting Parousie. Weer terug in de (jeugd)hulpverlening, de laatste jaren voor zijn pensionering. Glimlachend: “De cirkel is daarmee weer rond. Terug bij waar ik ooit begon. Met de nodige bagage uiteraard, maar wel weer op een plek waar veel (jong)volwassenen bezig zijn om hun plek in de maatschappij te hervinden. Dat vind ik prachtig.

De laatste jaren was ik vooral bezig met comfort in de laatste levensfase. Nu, hier, merk ik dat het fijn is om je weer te richten op jonge mensen, met hun hele leven nog voor zich. Mensen die nog volop in het leven staan en die je kunt helpen bij passend werk en die je helpt richting te vinden, om weer actief verder te kunnen gaan.” In zijn woorden klinkt een warme ondertoon, de zorg heeft zijn hart, onderstreept Bert. “Toen ik laatst afscheid nam bij Charim, werden er veel mooie woorden gesproken. Wat bleef hangen, is dat iedereen me een ‘mensen-mens’ noemde. Dat vond ik mooi, want zo voel ik dat ook: we zijn door de Schepper geschapen om anderen ten dienste te zijn. En ik ben dankbaar dat ik daar, bij Parousie, een bijdrage aan mag leveren. Daar kijk ik ook naar uit!”

“IK ZOCHT NAAR EEN PLEK BINNEN EEN KLEINE ORGANISATIE, WAAR IK MEER BETROKKEN OP DE BEWONERS MIJN WERK KON DOEN, DEZE LAATSTE JAREN RICHTING MIJN PENSIOEN.”

Warm bad

De eerste weken bij Parousie herinnert Bert zich als een “warm bad”. “Je kunt merken dat Parousie een veel kleinere organisatie is dan waar ik vandaan kwam. Daar werkte ik met duizend bewoners, hier zijn het er 24. Ik heb hier 80 collega’s, inclusief veel betrokken vrijwilligers. De onderlinge band is daardoor heel anders. Ik vind het een feest,” hij glimlacht even, “om in zo’n verbindende organisatie aan de slag te mogen gaan. Ik voelde me gelijk welkom.” Hij noemt een voorbeeld: “De eerste dagen kwamen er bewoners naar me toe. Nieuwsgierig keken ze me aan. ‘Wie ben je? Waar kom je vandaan?’ Prachtig vond ik dat! Het past ook helemaal bij me. Die betrokkenheid op elkaar, daar word ik blij van.”

En... wie is Bert dan precies? Waar komt hij dan vandaan? Lachend: “Nou, dat heb ik ook verteld, natuurlijk. Als ik mezelf kort moet introduceren, noem ik mezelf als eerste een kind van de Schepper. Daarmee is, voor mij, de toon gezet. In alles wat ik doe, gaat het er mij om dat ik leef tot eer van Hem en tot zegen voor mijn naaste. Ik vind het belangrijk dat mensen, vanuit dat uitgangspunt, tot hun recht komen. Onze Schepper heeft ieder met zijn of haar talenten geschapen. Maar soms zie je niet meer wat die precies zijn. Hoe mooi is het dan, als je die ander mag helpen die weer te laten ontdekken? Ik hoop dat ik daar een bijdrage aan mag leveren.”

Zegeningen

Een bijdrage leveren doet hij ook in de kerk, waar hij als oudste actief is. “Mijn vrouw Marijke en ik – we waren pas 43 jaar getrouwd – zijn beiden lid van de Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt in Tiel. Als oudste mag ik de gemeente dienen, dat is een mooie taak. Daarnaast ben ik, vanuit onze gemeente, ook betrokken bij het Landelijk Meldpunt Seksueel Misbruik. We proberen kerken te ondersteunen om hier, binnen hun gemeenten, aandacht voor te krijgen.” Hij houdt even stil. “En, wat ik wel mooi vind om te noemen: ik mag al 25 jaar betrokken zijn bij de Hongaars sprekende kerken in Oost-Europa. Jaarlijks reis ik naar gemeenten daar, die na de val van de muur zoeken hoe ze als christenen opnieuw hun plek in het land kunnen innemen.” Hij neemt, na die bezoeken, altijd veel lessen mee: “Het leert ons onze zegeningen tellen. We hebben hier, in Nederland, zó veel vrijheden. Maar de mensen daar, in alle verdrukkingen of met alle onmogelijkheden, weten zich zó veel meer afhankelijker van God als wij. Daar kan ik me over verbazen.”

Gezinsmens

Naast de kerk, is Bert vooral en voornamelijk een gezinsmens. Lachend: “Absoluut. Mijn vrouw Marijke en ik hebben drie

kinderen gekregen. Een zoon en twee dochters. Inmiddels ben ik zelfs ook al opa van vier kleinkinderen. Alle drie onze kinderen hebben hun voetstappen gezet in de zorgsector of de maatschappelijke sferen. Dat stemt ons als ouders

dankbaar. Dat heb je niet voor het zeggen, hè? Marijke werkt zelfstandig als systeemtherapeut. Tegelijk met mijn baanswitch, is zij voor zichzelf begonnen. Ze werkte jarenlang bij Eleos. Ja,” hij glimlacht even, “dat zijn twee veranderingen tegelijkertijd. Maar het is goed zo. Ik ben van vijf werkdagen naar drie gegaan en zij werkt nu nog maar één dag in de week. We hebben er beiden voor gekozen om deze jaren in ons arbeidzame leven te focussen op nabijheid en betrokkenheid. Als je ouder wordt, kom je steeds meer en meer in de beleids sfeer terecht. En dat is mooi én goed, natuurlijk. Maar we hopen nu, allebei op onze eigen plek, de komende jaren vooral te voelen waar we het voor doen. Zij met concrete hulpvragen die mensen hebben. En ik dus

hier, bij Parousie. Zeer zeker hoop ik ook beleidsmatig aan de slag te gaan. Maar,” hij pauzeert even, “dan wel met zicht op waar je het voor doet.” En dat is bij Parousie het probleem niet. Want vanuit zijn kantoor, is het zicht op de tuinen prachtig. En het contact met bewoners binnen bereik. Er zijn letterlijk en figuurlijk maar een paar voetstappen voor nodig om bewoners te ontmoeten en te spreken. Bert, glimlachend: “Dat is toch prachtig? Ik geniet daarvan.”

“Ik vond het mijn dure plicht om, na mijn pensionering, aan de slag te zijn in de maatschappij”

Gijs van der Laan,
vertrekkend voorzitter
van de Stichting
Vrienden van
Parousie

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Pim van de Beek

De dag na zijn pensionering reisde Gijs van der Laan (71) naar Rotterdam om zich daar beschikbaar te stellen als vrijwilliger bij Stichting Ontmoeting. Hij werd aangenomen en reisde regelmatig met de auto heen en weer. Na een tijdje kon hij er echter “nog wel meer bij hebben”. Hij klopte daarom eens aan bij de stichting ‘aan het einde van de straat’. Nu, na bijna 8 jaar, neemt hij er afscheid van. “Het werk voor de Stichting Vrienden van Parousie heb ik altijd met veel plezier gedaan. Het heeft me een heel andere dimensie laten zien, van leed waar ik niet bekend mee was. Maar er is overal een tijd voor en daarom is het goed dat ik nu wat dingen afstoot.”

Op 63-jarige leeftijd ging Gijs van der Laan met pensioen. “Ik kwam uit de IT-sector en door een regeling kon en mocht ik eerder stoppen met werken. Daar heb ik gebruik van gemaakt. Maar ja, wat dan, hè?” Gijs neemt een slok van zijn koffie. “Als je de gezondheid nog mag hebben, vind ik het namelijk je dure plicht om je in te zetten voor de maatschappij. Ik zag mezelf ook nog niet achter de geraniums zitten. Daarom reisde ik de eerste dag na mijn pensionering naar Rotterdam, waar ik aan de slag ging als vrijwilliger bij Stichting Ontmoeting. Iets heel anders dan de branche waarin ik werkte, maar zó mooi. Het was eigenlijk alsof ik daar in een wereld terecht kwam, waar ik tot dan toe alleen maar over ‘gelezen en gehoord’

had.” Hij licht toe: “Je weet wel dat er mensen zijn die zwerven of psychisch leed hebben, maar het kwam nooit dichtbij. Daar raakte ik echter elke werkdag weer aan de praat met mensen die een moeilijk leven leiden.” Gijs glimlacht even: “Toen ik bij Ontmoeting ingeburgerd was, bleek ik uiteindelijk nog wel tijd over te hebben. Dan ga je toch eens om je heen kijken, waar kan ik nog meer wat bijdragen?” Het werd ‘de stichting in de straat’, waar Gijs tot die tijd nooit achter de deuren had gekeken. Bij Parousie is genoeg te doen, de sfeer bevalt hem en al

snel ontfermt Gijs zich over de IT van printerij Kopietje. “Ik heb de server opgeruimd en gestructureerd en had daar echt lol in. Je ziet dat dat soort klussen, in waan van de dag, er vaak bij in schieten. Ik had er echter alle tijd voor en wandelde regelmatig heen en weer.” Als de server weer op orde is, gaat Gijs de facturen voor het drukwerk regelen en zodoende is hij geregeld op locatie te vinden. “Automatisch

...MET ÉÉN VAN HEN BOUWT HIJ ZO’N
GOEDE BAND OP, DAT BEGELEIDERS ER
VERSTELD VAN STAAN.

leer je zo bewoners en medewerkers kennen en in die jaren bouwde ik met een aantal bewoners best intensief contact op. Sommigen van hen komen nog steeds bij mijn vrouw en mij langs voor een bakje koffie.” Met één van hen bouwt hij zo’n goede band op, dat begeleiders er versteld van staan. “Misschien omdat ik iemand van buitenaf ben – of omdat er gewoon een ‘klik’ was. Ik heb zo, misschien onbewust, van betekenis mogen zijn voor iemand. Dat geeft toch veel voldoening.”

Tien adresjes

Nadat ook de server van de woonkant van Parousie op orde is, raakt de stroom werk op. “Veel dingen waren inmiddels gestroomlijnd en het werk van de printerij nam, destijds, niet toe. Ik vroeg me af wat ik nog kon doen. Maar,” vervolgt Gijs, “precies rond die tijd kwam ik in contact met de toenmalige bestuurder, Francis Bus. Die had ook wel het nodige te doen voor me. Dat is destijds enorm uitgelopen en leidde eigenlijk tot een dagtaak. Ik werd vrijwel overal bij geroepen en door de korte ‘woon-werk-afstand’ was het heel makkelijk om even aan te wippen voor allerlei klusjes.

Door allerlei omstandigheden kwam hier een einde aan en toen kwam Tanny om de hoek kijken. Die heeft gezorgd voor een bepaalde structuur, waardoor ik de dingen kon doen die voor mij als vrijwilliger beter passend waren. Een van de dingen die Tanny regelde was een nieuwe vriendenstichting. Na overleg werd ik voorzitter. Kordaat: “En dat heb ik dus de achterliggende jaren gedaan.” Maar welke werkzaamheden hoorden daar dan allemaal bij? Gijs denkt even na: “Samen met de andere twee bestuursleden organiseerden we de zomer- en najaarsverkoop hier op het terrein. Daar zat héél veel regelwerk in en dat was altijd een hectische tijd. Ik heb er wel van genoten, want het doel was om mensen uit de omgeving het terrein op te krijgen. Het is hier tenslotte een openbaar terrein. Maar ik weet, uit eigen ervaring, dat die drempel groot kan zijn.” Tevreden: “Ik denk echt dat we wel mogen zeggen dat de verkopen eraan hebben bijgedragen dat er daadwerkelijk meer wisselwerking is gekomen tussen bewoners en de omgeving. Ik kende zelfs bewoners die voor die tijd nergens kwamen, maar na verloop van tijd wel tien adresjes hadden waar ze op de koffie konden in het dorp. Of buurtbewoners die iemand meevroegen naar de kerk. Natuurlijk was het fijn dat we met de verkopen extra geld ophaalden, maar dit soort dingen zijn van veel meer waarde.”

“SAMEN MET DE ANDERE TWEE
BESTUURSLEDEN ORGANISEERDEN
WE DE ZOMER- EN NAJAARSVER-
KOPING HIER OP HET TERREIN...”

Extraatjes

De grote verkopen zijn inmiddels echter verleden tijd, doordat de tenten tijdens een storm allemaal kapot waaiden. Maar nog steeds organiseert de Stichting Vrienden van Parousie allerlei activiteiten en extra's. “Daarvoor zijn we eigenlijk in het leven geroepen. We maken, met ons potje, dingen mogelijk die nét die extraatjes zijn voor bewoners. Afgelopen tijd hebben we bijvoorbeeld een pizza-avond georganiseerd. En een tijd terug hebben we een voetbaltafel aangeschaft voor in de gezamenlijke ruimte. Met de kerst brengen we een boek met wat snoep en in het verleden was er jaarlijks een uitje voor alle cliënten. We hopen zo dat je bewoners in contact brengt met elkaar. Dat is niet altijd makkelijk, maar het is fijn als wij, met ons werk, daarin een kleine factor mogen zijn.”

Impact

Ook al bracht het werk hem veel, Gijs vindt het tijd om afstand te nemen. Alle ballen in de lucht houden – hij heeft nog een derde vrijwilligersfunctie die hij wel aanhoudt én verzorgt alle kopij voor de kerkbode van zijn kerk – wordt hem nu wel te gortig. “Ik heb hier prachtige jaren gehad en ik mag wel zeggen dat het werk voor de stichting mijn ogen heeft geopend voor de psychische noden die er geleden worden. De verhalen die ik hier soms van mensen hoorde, hebben veel impact gehad op mijn wereldbeeld. Het is niet allemaal vanzelfsprekend dat het allemaal maar goed gaat. En ook al ontbreekt het je niet aan intelligentie, er is soms maar weinig voor nodig om in de put te raken. Het heeft me geleerd dat er zo veel verborgen leed is, zó veel waar je als medemens niet vanaf weet. Achteraf bezien, denk ik weleens: had ik de ervaringen die ik de achterliggende jaren heb opgedaan, maar eerder gehad. Dan was ik misschien wel de zorgkant opgegaan, in plaats van de IT-kant.” Met een glimlach: “Maar dat is achteraf, hè.”

Gijs' mooiste herinnering aan zijn werk voor Parousie

“Het contact met bewoners vond ik altijd bijzonder en waardevol. Ondanks dat je veel moeite zag, heb ik me ook verbaasd over de veerkracht en het herstellvermogen van (jonge) mensen. Ik ken er verschillenden die ik hier binnen zag komen en van wie ik soms heimelijk dacht: ‘Die komt er nóóit meer bovenop’. Maar de meesten van hen zag je hier dan toch opknappen. Stap voor stap. Sommigen zijn inmiddels getrouwd, hebben een gezin, anderen hebben weer een volledige baan en wonen op zichzelf. Ja, dat gaf me dan zo veel moed en voldoening om dat van dichtbij mee te maken!”

“Ik heb alles ingepakt”

Bart werkt, maar woont niet bij Parousie. Zijn woongroep gaat verhuizen van Scherpenzeel naar Amersfoort.

Tekst Marlies Vlastuin
Beeld Pim van de Beek

1. Kun je jezelf even voorstellen?

Ik ben Bart de Vries, bijna 61 jaar. Ik ga dit met appeltaart vieren bij Parousie! Want ik werk bij Parousie. Mijn werk is heel afwisselend: Schilderen, timmeren, planten water geven, in de tuin werken, in de houtschuur werken, geiten en kippen voeren, eieren rapen. Ik probeer ook te helpen met een appeltaart bakken, dan schil ik appels.

**“IK KIJK ER WEL
POSITIEF TEGENAAN.
WE KRIJGEN ER WAT
MOOIS VOOR TERUG.”**

als ik weer lekker met al het werk bezig ben, dan gaat het weer goed. Dan geniet ik van het werk, van de gezelligheid en de mensen om mij heen. Ik voel me dan echt thuis komen.

2. Wat voor verandering gaat er voor jullie aankomen bij Kwintes?

Wij gaan verhuizen naar de Compagnie in Amersfoort. Nu is het afwachten of wij vanuit Amersfoort vervoer kunnen krijgen naar Parousie. Gaat dat niet lukken, dan kan ik helaas een jaar lang niet naar Parousie komen. Zou ik echt heel jammer vinden.

Ik heb wel altijd moeite om bij Parousie te komen, merk ik zelf. Ik zie er dan tegenop om te gaan en ik heb geen zin, en dat komt omdat ik dan bang ben dat er wat gebeurt. Dit is nooit gebeurd gelukkig. Maar als ik dan bij Parousie ben en

3. Wat gaat de verhuizing jullie opleveren?

Een modernere kamer met aansluiting voor de wasmachine en droger. En ook krijgen wij dan een keuken in ons appartement. Dingen die wij niet nu hebben, krijgen wij dan wel. Dat is iets waar ik wel naar uit kijk.

4. Hoe ga je met deze verandering om?

Ik kijk er wel positief tegenaan. We krijgen er wat moois voor terug. Daar heb ik zin in. En als ik daar aan denk, heb ik het er wel voor over om een jaar ergens anders te wonen.

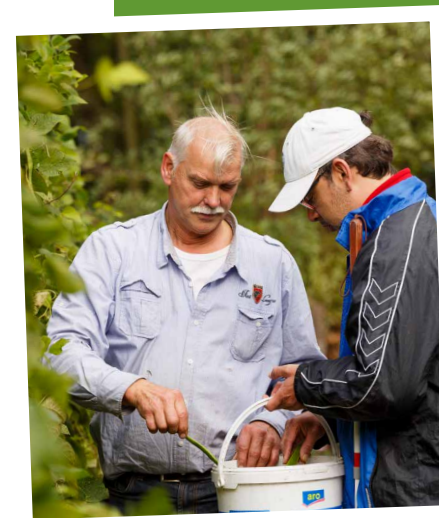
5. Wat is jouw grootste uitdaging hierin?

Ik heb alles ingepakt. Dat heb ik toch weer mooi gedaan! Ik heb ook wel zin in de verhuizing. Tijdelijk wat nieuws en ook ander werk. Maar toch vind ik het wel erg jammer dat ik een jaar niet naar Parousie kan.

6. Hoe hoop je terug te kijken op de verhuizing?

Ik hoop dat ik qua appartement hetzelfde krijg als wat ik nu heb, alleen dan natuurlijk veel mooier. En dat ik ondanks mijn onzekerheid weer terug ben bij Parousie en het daar weer net zo leuk heb als nu!

‘Onze’ Jaap gaat in december met pensioen. Wij vroegen aan zijn zoon Hans wat Jaap nu zoal gaat doen in zijn vrije tijd die aanbreekt.

Zou jij je even kort willen voorstellen?

Ik ben Hans de Jongh, ik ben 43 jaar en het oudste kind van Jaap. Ik heb nog 2 broertjes en 3 zusjes onder me. Ik ben zelf ruim 17 jaar getrouwd met Gerda. We hebben samen 4 kinderen in de leeftijd van 6, 9, 12 en 14.

Ik werk als projectbegeleider in een timmerfabriek waar deuren worden geproduceerd. Mijn hobby's zijn motorrijden en reptielen verzorgen! Daarnaast vind ik badminton een leuke sport.

Hoe vindt jouw vader het om met pensioen te gaan?

Pa kijkt uit naar zijn pensioen, volgens mij telt hij de dagen af!

Hoe gaat hij zijn tijd invullen, denk je?

Ik denk dat hij het werk bij Parousie niet naast zich neer kan leggen en dat hij hier veel vrije tijd zal doorbrengen. Daarnaast zal hij vaak met zijn camper weg zijn, om veel van Nederland en Europa te verkennen.

Wat verandert er voor jou als zoon als je vader met pensioen gaat?

Ik denk dat als hij klaar is met werken, we een afspraak moeten plannen om pa en ma te kunnen bezoeken, omdat ze nog vaker op pad zullen zijn...

Maar pa, als je dit ook leest; ik wens je veel plezier met je komende pensioen en kan alleen maar zeggen: Geniet ervan samen met ma!

Groeten van Hans

AAG loopt een dag mee bij W&T, wonen en Kopietje.

1. Wie zijn jullie? Nicoline, Ellis, Simone, Michael en Birgit

2. Waarom juist bij Parousie een dagje meelopen?

Normaal gesproken houden wij ons alleen bezig met de administratieve kant van Parousie. In het kader van AAG 60 jaar werden wij uitgenodigd om een dagje vrijwilligerswerk te gaan doen bij een organisatie naar keuze. En juist omdat we Parousie al kennen was het extra bijzonder om uitgerkend bij jullie een kijkje in de keuken te krijgen.

3. Hoe zou je de verandering van werkplek beschrijven aan een vriend?

Als zeer gemoedelijk en open voor iedereen. Waar je je echt welkom voelt. En een luisterend oor kunt vinden.

4. Wat was je eyeopener voor vandaag en neem je mee naar je eigen werkplek?

Dat het contact met mensen zeer waardevol is en veel energie geeft. Dat krijg je niet terug van een laptop. Het klinkt wellicht cliché, maar het was mooi om het ‘verhaal’ achter de cijfers te zien. Natuurlijk hebben veel van ons een bewuste keuze gemaakt om zich op de bedrijfsvoering van de zorg te gaan richten, om zo een maatschappelijke betrokkenheid te hebben. Maar om de zorg dan daadwerkelijk te zien is zeker van toegevoegde waarde.

5. Wat is het grootste verschil tussen jouw werkplek en die van stichting Parousie, en hoe vond je dat?

Stichting Parousie ligt in een prachtige omgeving en door de gebouwen voel je het contact met buiten ook. Daarnaast zorgen de werkplekken, met glas, rond de ontmoetingsruimte voor direct contact met de mensen in de organisatie. Het was prettig om mee te maken want normaal zijn de activiteiten in een organisatie voor ons vrij abstract. Nu zie je waar je aan bijdraagt.

6. Hoe vind je de sfeer op de werkvloer?

Goed, er werken mensen met een hart voor de cliënten en hun werk. Zowel de vrijwilligers als de vaste medewerkers zijn begaan met iedereen die een beroep op ze doet.

“Grijp iedere klacht aan als reflectiemoment voor jezelf”

Hermieke de Bruin stopt na 5 jaar als klachtenfunctionaris

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Pim van de Beek

Ooit werkte Hermieke de Bruin (33) als woonbegeleider bij Stichting Parousie, maar de wegen scheidden in 2013. Enkele jaren later werd ze gevraagd als klachtenfunctionaris. Die rol nam ze met beide handen aan. Nu, na vijf jaren, stopt ze ermee, want een nieuwe baan vraagt aandacht en energie. Lachend: “Niet dat ik er extreem druk mee was, want Parousie krijgt weinig klachten, gelukkig! Maar ik heb een wijze man. Hij zei: ‘Als er iets bij komt, moet er ook iets af’. En daar heb ik naar geluisterd.”

Van 2012 tot 2013 werkte Hermieke de Bruin als woonbegeleider bij Stichting Parousie. Het jaar daarop vertrok ze naar het buitenland, dat stempelde haar leven. Ze ging aansluitend aan de slag bij het AZC in Overberg en werkte met minderjarige vluchtelingen. “Dat was een heel andere doelgroep dan ik bij Parousie gewend was, evengoed hulpverlening, maar op een heel ander gebied,” licht ze toe. “Toch werd het lijntje met Parousie weer gelegd, want in 2017 werd ik benaderd of ik misschien klachtenfunctionaris zou willen worden. Ik kende namelijk de doelgroep, weet wat een beschermde woonvorm inhoudt, maar ben tegelijk alweer een tijdje uit dienst en kan dus wel vanaf een afstand naar situaties kijken. Het leek me een mooie nevenfunctie, dus ik heb ‘ja’ gezegd.” Na vijf jaar is het nu een tijd van afscheid nemen, omdat ze – naast het werk dat ze doet als gastouder – een nieuwe baan heeft gevonden bij Stichting Hulp Oost-Europa. Hermieke, lachend: “En ik heb een wijze man. Die zei: ‘Als er wat bij komt, moet er ook wat af. Je kunt niet alles’. En dat is zo, dus heb ik besloten mijn werk als klachtenfunctionaris neer te leggen.” Ze rust even. “Niet dat ik er extreem druk mee was, hoor. Maar ‘t is goed als het eens wisselt en je voelt toch de verantwoordelijkheid voor als er wel eens wat aan de hand is.”

Beide kanten

De keren dat Hermieke in die jaren een klacht in haar mailbox kreeg – via het klachtenformulier op de website – zijn namelijk op één hand te tellen, vertelt ze. “Eén melding per jaar is ongeveer het gemiddelde. En van die klachten is er nooit één hogerop gegaan.” Ze licht toe: “Via de website kon een bewoner een klacht indienen, die bij mij – als onafhankelijk persoon – terecht kwam. Ik reageerde daar in eerste instantie altijd per e-mail op en vroeg om een belafsprake. Tijdens het telefoongesprek probeerde ik te achterhalen wat de klacht precies was, waar die op gegrond was et cetera. Nadat ik geluisterd had, nam ik dan contact op met Klaasje Lodewijk (manager Zorg, Welzijn & Kwaliteit) om het verhaal bij haar neer te leggen en te horen wat haar kant van het verhaal is. Is het bekend? Is er al wat aan gedaan? Ik checkte dan of de feiten klopten.” Nooit kwam het tot een dusdanige escalatie dat er hogerop gegaan moest worden met een klacht. “Wel ging ik soms op gesprek als de partijen, de bewoner(s) of de begeleider en zorgmanager, er samen na een gesprek nog niet uitkwamen. Dan luisterde ik vooral

“EÉN MELDING PER JAAR IS ONGEVEER HET GEMIDDELDE...”

naar alle partijen en stelde een advies op.” En dat was vaak voldoende? Hermieke denkt na. “Ja, vaak wel. Soms hielp het alleen al dat er een ‘vreemd’ persoon aan tafel schoof. Of dat er echt even naar iedereen goed geluisterd werd. Dan was de kou soms al uit de lucht. En soms werd er inderdaad een advies ter harte genomen en hoorde ik nadien niets meer. Dan zei een bewoner: ‘Oh ja, nu snap ik het ook van jouw kant een beetje’. Of een begeleider: ‘Ja, nu je het zo formuleert, begrijp ik hoe het overkomt. Ik ga erop letten voortaan’. Niemand heeft er ook belang bij als het escaleert, dat geeft alleen maar (meer) spanning en stress.” Een klacht is volgens haar ook

vaak vooral een “uiting van onbegrepenheid”, licht Hermieke toe. “Bijvoorbeeld als bewoners onderling samen dingen moeten delen en daar allemaal een andere visie op nahouden. Dan stapelen zich soms dingen op die een eigen leven gaan leiden. In die fase wordt er dan niet meer nagevraagd of -gedacht hoe de ander iets heeft ontvangen. In die situaties waren een luisterend oor en open gesprek vaak al genoeg.”

Luisteren

Voor dat luisterend oor heb je wel een onbevange houding nodig, denkt Hermieke. “Dat lukte me gelukkig vaak goed. Ik kwam daarom ook bewust weinig op locatie. Er zijn tenslotte nog wel enkele bewoners en begeleiders die ik nog ken vanuit mijn werktijd. Voor hen, voor mezelf en voor anderen was het belangrijk om bewust die professionele afstand te houden. Ik probeerde altijd neutraal te zijn en te luisteren, maar soms was dat moeilijk, als er personen bij betrokken waren die ik nog kende.” Ze licht toe: “Ik weet namelijk dat er één keer een klacht kwam tussen bewoners die er onderling niet uitkwamen. Van één van die bewoners was ik destijds persoonlijk begeleider. Toen heb ik nagedacht hoe ik het beste de gesprekken zou kunnen vormgeven. Maar gelukkig loste Klaasje voortijdig het probleem al op en kwam het niet eens zo ver.”

Een kunst

Elke zorgaanbieder is vanaf 2017 verplicht om een klachtenfunctionaris te hebben. Daarom was Hermieke de achterliggende jaren nodig om – als eerste – de spits af te bijten. Nu geeft ze het stokje door. “Ik heb het met plezier gedaan en er veel van geleerd. Het was werk dat ik op vrijwillige basis deed en daardoor voelde het ook bijzonder

dat ik het mocht doen. Het lijkt me wel lastig als het echt je baan zou zijn: daar heb ik respect voor. Ik was ooit op een symposium waar andere klachtenfunctionarissen uit de zorg ook bijeenkwamen, sommigen van hen deden het twee dagen per week, als baan. Dat moet je kunnen. Dan heb je misschien wel dagelijks mensen die boos, teleurgesteld of verdrietig zijn aan je bureau. Daar moet je begrip voor hebben en tactisch mee om kunnen gaan. Een kunst hoor!” Hermieke houdt het nu vooral bij haar werk voor Stichting Hulp Oost-Europa én de zorg voor haar gezin. Glimlachend: “We hebben zelf drie kinderen onder de zes en daarnaast ben ik gastouder voor andere kinderen, die af en toe een dagje meedraaien. Daar geniet ik van. En wie weet wat de toekomst nog eens brengt!”

Tips van Hermieke:

- “Wees, als begeleider en bewoner, transparant in wat je doet en licht toe waarom je bepaalde dingen zegt of doet”
- “Luister vooral veel naar elkaar! Met alleen luisteren is soms de kou al uit de lucht!”
- “Durf in de spiegel te kijken. Ook al is een klacht niet altijd gegrond, grijp een klacht wel aan als reflectiemoment. Je kunt er beiden van leren”
- “Luister met de intentie de ander te begrijpen, dus niet in eerste instantie om te kunnen reageren op wat de ander je vertelt”

Nieuws vanuit de Werkgroep Nestkasten Scherpenzeel

Uit het jaarbericht van de Werkgroep Nestkasten Scherpenzeel 2022 het volgende artikel over de gemaakte vogelhokjes en het plaatsen van nieuwe nestkasten:

De timmerplaats:

Vogelhokjes worden gemaakt door vrijwilligers van **Platteland Anders**, en vorig jaar ook door bewoners en personeel van **Stichting Parousie** in Scherpenzeel. Ook zij zijn betrokken bij onze werkgroep en het is de bedoeling om dit jaar nog 15 extra vogelhokjes in en rond het park op te hangen. Hier is nog ruimte voor!

Daarnaast helpen zij samen met vrijwilligers van de werkgroep mee om nieuwe nestkasten te plaatsen en jaarlijks de bestaande kasten schoon te maken en te onderhouden.

Mede hierdoor worden bewoners van Parousie gestimuleerd en gemotiveerd om aan de maatschappelijke biodiversiteitsprobleem deel te nemen. Als werkgroep zijn wij daar heel content mee!

“Bewoners helpen me met grasmaaien, daar worden we allemaal blij van”

Buurman en tuinder Pieter Struyk, van Tuinderij 't Struykgewas, over de samenwerking met Stichting Parousie

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Pim van de Beek

Het land naast het perceel dat Stichting Parousie in gebruik heeft, wordt sinds 2021 gepacht door Pieter Struyk van Tuinderij 't Struykgewas. Soms loopt hij een opritje verder om materiaal te lenen, maar nog vaker loopt een bewoner de hoek om – om Pieters grasland te maaien. De samenwerking verloopt als vanzelf, alsof 't nooit anders was. De komende jaren wordt het echter wel langzaamaan anders, want de tuinen van Parousie gaan op de schop als onderdeel van het 'Masterplan Park Scherpenzeel 2016'. En 'buurman Pieter', zoals hij bekend is onder de bewoners, speelt daar ook een rol in. Tijd om daarom eens een blik achter de heg te werpen. “Het herinrichten van het landschap biedt kansen voor iedereen.”

EN 'BUURMAN PIETER', ZOALS HIJ BEKEND IS ONDER DE BEWONERS...

Boer worden

De tuin waarop Pieter zijn gewassen teelt, pacht hij namelijk pas sinds januari 2021 van Landgoed Scherpenzeel. Eerder speelde altijd al wel het verlangen om 'boer' te worden, maar nooit kwam het ervan. Pieter: “Ik kom zelf uit

Hoe hij het doet, snappen veel mensen niet, lacht Pieter Struyk van Tuinderij 't Struykgewas. Maar toch lukt het hem om zijn tuinbouwbedrijf te combineren met zijn werk als onderzoeker bij het Louis Bolk Instituut. “Het is een kwestie van strak plannen,” legt hij uit. En daarom is Pieter op dinsdag en zaterdagmorgen in 'de tuin' te vinden die hij naast Parousie pacht van Landgoed Scherpenzeel. Vaste prik dus. En dat weten bewoners ook. “We lopen regelmatig even over en weer, ja. Soms komt één van de bewoners me helpen, met het grasmaaien bijvoorbeeld. Daar ben ik mee geholpen en zij worden er ook blij van: dat is mooi! En op andere dagen loop ik zelf eens de hoek om, voor een praatje. Of om gereedschap te lenen. Parousie heeft veel materiaal voor in de tuinen, ik begin net, dus dan mis je nog weleens wat. En andersom geef ik ze geregeld plantgoed of pootaardappelen.”

Amersfoort en niemand van mijn familie was boer. Ik weet dus ook nog steeds niet waar dat vandaan komt,” lacht hij. Hij besloot daarom te studeren aan de HAS in Dronten en daarna aan de WUR in Wageningen. „Het leek me daarna mooi om met koeien te werken, maar dat was lastig. Ik werd wel medevenoot in een agrarisch bedrijf met koeien én een tuinbouwtaak. Maar uiteindelijk stopte dat. Toen ging ik aan de slag als onderzoeker bij het Louis Bolk Instituut, maar het blééf wel kriebelen om zelf iets te telen en te onderhouden.” Niet veel later komt er een advertentie van Landgoed Scherpenzeel (Meta Daniëls) onder de aandacht van Pieter, waarin wordt uitgelicht dat het landgoed bezig gaat met het herstel van de oude moestuin en overtuin van het landgoed. Het doel: alles weer zo veel mogelijk in oude ere herstellen. „Het stuk grond waar Meta iemand voor zocht, valt onder de overtuin. In de moestuin kweekte de vroegere bewoners vooral groenten en kruiden voor dagelijks gebruik, in de overtuin alle gewassen die groot zijn en langzaam groeien waaronder hoogstamfruit of prei. En dat wilde ze graag weer in ere herstellen.” Pieter gaat op gesprek en er blijkt een klik. De invulling van de te pachten grond mag hij zelf bepalen, mits er aan bepaalde voorwaarden – zoals bijvoorbeeld zichtlijnen – wordt voldaan. Maar verder ligt voor Pieter de weg open om er 'iets van te maken'. Vol energie stort hij zich op het biologisch telen van groenten. „Dat is makkelijker gezegd dan gedaan,” legt hij uit, “want voor je je producten biologisch mag noemen, gaat er twee jaar overheen. Op dit moment zijn de gewassen, zoals je dat noemt, biologisch in omschakeling. Vanaf volgend jaar mag ik de te oogsten groenten biologisch noemen.”

Strokenteelt

Biologisch, maar wat dan precies? Aardappels, prei, wortels? Nou, dat allemaal. Pieter: “Ik heb ervoor gekozen om, als één van de weinigen in Nederland, op deze kleine schaal strokenteelt toe te passen. Dat houdt in dat ik per anderhalve meter een ander gewas heb gepoot of gezaaid. Dus een strook aardappels, daarnaast bijvoorbeeld een strook pompoenen en daarnaast weer een strook kool bijvoorbeeld.” Enthousiast vertelt hij over enkele voordelen ervan. “De biodiversiteit wordt erdoor verhoogd en de gewassen worden zo natuurlijk beschermd. Als er bijvoorbeeld een plaag in het ene gewas

komt, woekert die niet door naar een andere strook, omdat er tussenin nog een natuurlijke barrière staat. Daarnaast heb ik ook rustgewassen, waarmee ik nuttige insecten op het land probeer te houden. Zodat ze er zijn wanneer ik ze nodig heb, als bestuivers of als plagenbestrijders.” Pieter kan er nog véél meer over vertellen, maar nog leuker vindt hij het om het anderen te laten zien of te laten proeven.

Samenwerken

En dat laatste kan, want de groenten die Pieter verbouwt, verkoopt hij aan particulieren in pakketten. En die pakketten zijn op woensdag af te halen bij het winkeltje van Parousie, De Deel. “Dat is een mooie samenwerking,” vertelt Pieter, “want op die dag ben ik zelf niet 'in de tuin'. Bij Parousie is altijd wel iemand en je hoopt zo dat mensen ook gelijk iets uit het winkeltje meenemen, bijvoorbeeld een fles sap. En nu de tuinen op de schop gaan – mijn grond wordt langzaamaan uitgebreid en die van Parousie heringedeeld, volgens het vastgestelde masterplan van het landgoed – kunnen we daarin misschien in de toekomst wel meer voor elkaar betekenen. Ik heb straks nog meer grond waarop ik kan en mag verbouwen,

terwijl Parousie op zoek is naar een partij om groenten van te kopen voor in hun winkeltje. Zij hebben nu een enorm grote moestuin, die onderhouden moet worden en waarvan de oogst nodig is voor de vraag in hun winkeltje, terwijl ik in de tuin ook prima hulp kan gebruiken en mijn oogst ook af te nemen is. Ik heb nu namelijk geen behoefte om een winkeltje te beginnen. Het zou mooi zijn als we zo elkaar kunnen helpen. Dat gebeurt nu ook. We werken in een heel gemoedelijke sfeer samen. We overleggen wat we wanneer aanpakken en op een deel van de grond die ik pacht, staan nu bijvoorbeeld de schapen van Parousie. Zo proberen we elkaar te helpen en dat vind ik mooi. Het is, denk ik, ook wel een beetje zoals een overtuin in deze omgeving van het dorpsleven bedoeld is.”

Kennismaken met Pieter Struyk en een kijkje nemen in zijn tuin? In juni 2023 hoopt Pieter mee te doen met de Open Tuindagen. “Ik vind het leuk als mensen een kijkje komen nemen en meer willen weten over mijn biologische manier van strokenteelt.” En daarnaast staat Pieter open voor mensen die willen helpen in de tuin. “Sommige mensen vinden het heerlijk om in de tuin te klussen, even niets te moeten, wat klusjes uitvoeren die nodig zijn. Als ze dat mooi vinden: van harte welkom, ik heb op dinsdag en zaterdag altijd genoeg te doen!”

*Wij wensen
u goede
kerstdagen en
een gezegend
nieuwjaar toe.*

Stichting
Parousie

STICHTING PAROUSIE

VLIETERWEG 17, 3925 GA SCHERPENZEEL

WWW.PAROUSIE.NL